

Arrest

nr. 154 694 van 16 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juni 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 juli 2015 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN TITTELBOOM, die loco advocaat C. VAN CAUTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 december 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 3 juni 2015 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 8.12.2014 werd ingediend door:

(..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een fiscale balans (2014) dd. 09.01.2015 voor op naam van de Belgische referentiepersoon. Dit boekhoudkundige document is gebaseerd op de gegevens verschaft door de referentiepersoon. Het is geen officieel document van de belastingen (aanslagbiljet, ...) en wordt bijgevolg beschouwd als een verklaring op eer, welke niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden. Voor zover dit document kan beschouwd worden als een begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat dit document niet wordt gestaafd door overige documenten (officiële documenten van de belastingen, loon- fiches, rekeninguittreksels, ...). Bijgevolg kan het voorgelegd document niet aanvaard worden als afdoende bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“(...) II. 2.A. Eerste middel:

Schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinningheid in de motivering van de beslissing

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijk en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij te weigeren.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend element om de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij af te wijzen:

(...)

De Dienst Vreemdelingenzaken is bij haar motivering substantieel in gebreke gebleven: haar beslissing is ondermaats en foutief gemotiveerd.

-geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat voorbij aan het feit dat de referentiepersoon, G. W., pas sedert augustus 2010 en aldus beginnende zelfstandige is wiens inkomsten gestaag in opgaande lijn gaan.

Deze activiteiten bouwen zich uiteraard maar stapsgewijs doch in stijgende lijn op. Het laatste beschikbare aanslagbiljet nl. AJ 2014 heeft dan ook slechts een zeer miniem tekort aan inkomsten (stuk 5). Wat de inkomsten 2014 daarentegen betreft voldoet client ruim aan de wetgeving zoals uit de door verzoekster naar voren gebrachte stukken blijkt. (stuk 6)

In casu blijkt uit het dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet de minste moeite heeft gedaan om de stukken van het administratief dossier te analyseren. Door de referentiepersoon werd een boekhoudkundige analyse naar voor gebracht waaruit voldoende inkomsten bleken. Er werd in casu geen zorgvuldig onderzoek verricht. Het concrete gemiddelde inkomen van de referentiepersoon wordt niet aangegeven nu de stukken niet eens ten gronde worden bekeken. De Dienst Vreemdelingenzaken geeft geen berekening van het nettoloon en het concrete drempelbedrag en gaat niet in tegen de naar voren gebrachte documenten.

Bovendien mocht de Dienst Vreemdelingenzaken na analyse en bij beslissing van inkomsten lager dan 120% van het leefloon, zoals in casu gemotiveerd, zich niet beperken tot de inkomensvoorwaarden van artikel 40ter Wet 15/12/1980 zonder de concrete situatie van de verzoekende partij te beoordelen (schending van artikel 42, tweede alinea Wet 15/12/1980, van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22/09/2003 inzake het recht op gezinshereniging en van de materiële motiveringsplicht.)

De inkomensnorm die bepaald is door de wet, geldt enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager. In het geval van verzoekende partij had de Dienst Vreemdelingenzaken moeten beoordelen of haar echtgenoot, in aanmerking genomen zijn inkomsten en de behoeften, verzoekende partij kan onderhouden met een inkomen dat desgevallend lager ligt dan het referentiebedrag.

Nu de verwerende partij zelf niet heeft getoetst of de echtgenoot van verzoekende partij met zijn inkomen aan de norm van de wet voldoet en aldus in het geheel de individuele omstandigheden niet nader te beoordelen, is de bestreden beslissing onvoldoende zorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken had de concrete situatie moeten beoordelen en moeten nagaan of de Belgische echtgenoot in concreto over toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikte. Immers de inkomsten van de echtgenoot bedroegen in de jaren voorafgaand aan het verzoek slechts een uiterst miniem verschil met de wettelijke vereisten en de inkomsten in het jaar van aanvraag en op heden zijn ruimschoots voldoende om verzoekende partij en haar echtgenoot te onderhouden. De referentiepersoon beschikt over een eigen woning en bovendien beschikt ook verzoekende partij zelf over inkomsten via een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. (stuk 7 en 8)

Verzoekende partij verwijst hiertoe naar de rechtspraak zowel van de Raad van State, het Grondwettelijk Hof alsook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (R.v.S. 19 december 2013, nr. 225.915 'Het bedrag van 120% van het leefloon is slechts een referentiebedrag en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd.', GwH 26 september 2013, nr. 121/2013 'De gezinshereniging wordt niet verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, §1 tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.', R.V.V. 29 maart 2012 nr. 78.310 'De Raad laat gelden dat een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Krachtens artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoeker kan worden gevolgd in zijn stelling dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, aangezien nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse heeft uitgevoerd. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en haar familieleden om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten latste te vallen van de openbare overheden. Dit onderdeel van het tweede middel is gegrond.'.)

De Dienst Vreemdelingenzaken blijft dan ook in gebreke in onderhavig dossier. De concrete elementen dienen in hun geheel te worden bekeken, waaruit duidelijk blijkt dat het gezin van verzoekende partij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De Dienst Vreemdelingenzaken achtte het niet nodig dit na te gaan.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

(...)”

2.4. De verwerende partij oordeelde in de bestreden beslissing dat het boekhoudkundige document dat verzoekende partij als bewijs van bestaansmiddelen van de referentiepersoon heeft voorgelegd geen officieel document betreft en beschouwd dient te worden als verklaring op eer welke niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan worden getoetst. Zelfs indien dit als begin van bewijs geldt, dan nog wordt het niet ondersteund door overige documenten zoals officiële documenten van de belastingen en dergelijke. Derhalve wordt het document niet aanvaard als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De Raad ziet vooreerst niet in hoe het betoog van de verzoekende partij dat haar echtgenoot pas sedert augustus 2010 beginnend zelfstandige is wiens inkomsten gestaag stijgen, afbreuk kan doen aan het motief zoals hoger weergegeven. De overtuiging van de verzoekende partij dat het aanslagbiljet van 2014 slechts een zeer miniem tekort aan inkomsten vertoont, gaat voorbij aan de motivering dat verzoekende partij met het voorgelegde document, met name de fiscale balans van 9 januari 2015 hoegenaamd niet aanvaard wordt als bewijs van bestaansmiddelen, enerzijds omdat het geen officieel document betreft en anderzijds omdat het niet ondersteund wordt door andere documenten.

Waar verzoekende partij bij haar verzoekschrift stukken voegt om haar standpunt kracht bij te zetten en aan te tonen dat de referentiepersoon wel degelijk inkomsten heeft, merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij de overige stukken die zij vermeldt in haar verzoekschrift voor het nemen van de bestreden beslissing heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat zij evenmin aannemelijk

maakt dat de verwerende partij met deze stukken rekening had moeten houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Vanzelfsprekend kan de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing enkel rekening houden met de elementen waarvan zij op dat moment kennis had of had moeten hebben. Verzoekende partij kan dan thans ook niet dienstig verwijzen naar deze stukken om de onrechtmatigheid van de bestreden beslissing aan te tonen.

De bestreden beslissing bevat volgend motief: *“Dit boekhoudkundige document is gebaseerd op de gegevens verschaft door de referentiepersoon. Het is geen officieel document van de belastingen (aanslagbiljet, ...) en wordt bijgevolg beschouwd als een verklaring op eer, welke niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden. Voor zover dit document kan beschouwd worden als een begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat dit document niet wordt gestaafd door overige documenten (officiële documenten van de belastingen, loon- fiches, rekeninguittreksels, ...). Bijgevolg kan het voorgelegd document niet aanvaard worden als afdoende bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.”* De verwerende partij oordeelde met andere woorden dat het boekhoudkundige document onvoldoende bewijswaarde bezit. De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat voornoemd motief kennelijk onredelijk zou zijn. Zij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat voornoemd document wel degelijk voldoende bewijswaarde zou hebben. Het betoog van de verzoekende partij aangaande de inhoud van dit document, meer bepaald met betrekking tot de gegevens over het inkomen van de referentiepersoon, doet in casu dan ook niet ter zake.

2.5. De Raad herhaalt verder dat er in casu dus géén bewijs van bestaansmiddelen voorligt in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, minstens dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat dit wel het geval is, zodat een behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet niet aan de orde is en de gemachtigde daaromtrent evenmin dient te motiveren noch verzoekende partij in dit verband om bijkomende inlichtingen dient te verzoeken of te horen (cfr. RvS 19 december 2013, nr. 225 915; RvS 11 juni 2013, nr. 223 807).

2.6. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER